

Ο μικρός και ο μεγάλος ασθενής

[Ορθοδοξία](#) / [Καινή Διαθήκη](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Άλλο ένα θαύμα πίστεως επιτελεί ο Κύριος, σύμφωνα με το ευαγγελικό ανάγνωσμα (Λουκ. η' 41-56) της Ζ' Κυριακής Λουκά. Μόνον που αυτήν την φορά η πίστη δεν ομολογείται με λόγια, όπως συνήθως, πλην όμως εκφράζεται με την στάση του αιτούντος το θαύμα.

Ο πονεμένος πατέρας, ο αρχισυνάγωγος Ιάειρος, «ιδού ήλθεν...και πεσών παρά τους πόδας του Ιησού παρεκάλει αυτόν εισελθείν εις τον οίκον αυτού, ότι θυγάτηρ μονογενής ην αυτώ ως ετών δώδεκα, και αύτη απέθνησκεν.» (ο.π. 42). Το «ιδού» είναι η λέξη που μας προετοιμάζει, όπως πάντοτε, ότι κάτι μεγάλο και παράδοξο πρόκειται να συμβή. Εξ άλλου τα λόγια αδυνατούν να εκφράσουν το μέγεθος του πόνου και τον σπαραγμό της ψυχής του συντετριμμένου πατέρα, που χάνει την μονάκριβη κόρη του: «πεσών παρά τους πόδας παρεκάλει αυτόν...».

Μέχρις εδώ η αφήγηση δεν παρουσιάζει κάποια ιδιαίτερη διαφορά από τις αντίστοιχες των άλλων θαυμάτων πίστεως: ένα απελπισμένο μέλος της αρρωστημένης οικογένειας, ο πατέρας, αυτήν την φορά, απελπισμένος από όλα τα

άλλα ανθρώπινα μέσα, γιατρούς, θεραπείες και υποσχέσεις, καταφεύγει απεγνωσμένα στην τελευταία του ελπίδα, στον «ιατρό των ψυχών τε και σωμάτων», στον φιλεύσπλαγχο Κύριο, για το έλεος και την θαυματουργία του Οποίου θα είχε ασφαλώς πληροφορηθή από άλλους.

Ούτε όμως και η αντίδραση του Κυρίου φαίνεται να έχει κάποια διαφορά από τις αντίστοιχες άλλες σπεύδει να προσφέρει την βοήθειά Του απλά και απροϋπόθετα, χωρίς θόρυβο και προβολή του προσώπου Του, και ασφαλώς χωρίς υποσχέσεις του είδους: «Μείνε ήσυχος. Μπορείς να ελπίζης σε μένα. Εγώ θα θεραπεύσω το παιδί σου», κ.τ.ο.

Όλα αναμένεται να γίνουν, όπως πάντοτε, όταν ενεργή ο Κύριος, ήσυχα και ειρηνικά. Η πορεία Του όμως προς την οικία του αρχισυναγώγου δεν είναι ανεμπόδιση: «οι όχλοι συνέπνιγον αυτόν.» (ο.π. 43) Τι ακριβώς έχει συμβή; Κατά την επιστροφή Του από την αντίπερα της Γαλιλαίας χώρα των Γαδαρηνών, όπου είχε θεραπεύσει τον βασανισμένο από την λεγεώνα των δαιμονίων νέο, «ήσαν άπαντες προσδοκώντες αυτόν». Όλοι ήθελαν να γνωρίσουν αυτόν στον οποίον ακόμη και τα δαιμόνια υποτάσσονται. Γι' αυτό οι όχλοι τον συνέθλιβαν, απορούντες και εξανιστάμενοι από το μέγεθος της θεικής του (;) δόξης. Και στην Ναΐν, όταν ανέστησε τον υιό της χήρας, «εδόξαζον τον Θεόν, λέγοντες ότι

προφήτης μέγας εγήγερται εν ημίν, και ότι επεσκέψατο ο Θεός τον λαόν αυτού» (Λουκ. ζ' 16). Φόβος, αγωνία και περιέργεια τους έχει καταλάβει και πάλι τώρα, να γνωρίσουν τον «προφήτη», ή μήπως μεγαλύτερο από προφήτη;

Και πάνω στην πίεση του πλήθους να και η «ενοχλητική» εκείνη ταλαίπωρη γυναίκα, «ούσα εν ρύσει αίματος από ετών δώδεκα», που τόλμησε να τον αγγίξει, για να εύρη τελικά και εκείνη την θεραπεία της. Ένα δεύτερο θαύμα συντελείται καθ' οδόν για το πρώτο. Τυχαίο άραγε το διπλά θαυμαστό γεγονός; Θεική ασφαλώς η συγκυρία!

Κατ' αρχάς ο Κύριος, θεραπεύοντας ένα άρρωστο μέλος σε μια οικογένεια, προσφέρει κατ' ουσίαν την θεραπεία σε όλη την «άρρωστη» οικογένεια, που συμπάσχει. Με την θεραπεία, όμως, της αιμορροούσης το θαύμα εκτείνεται έξω από τα στενά όρια της οικογενείας και περιλαμβάνει πλέον την ευρύτερη κοινωνία που πάσχει. Η αιμορροούσα αντιπροσωπεύει την κοινωνία των μεγάλων, που έχει νοσήσει νόσο βαρεία και ανίατη, και η ασθένειά της έχει ηλικία ίση με της κόρης, δώδεκα έτη. Μόλις γίνεται καλά η ίδια, ο μεγάλος ασθενής, τότε ανοίγεται ο δρόμος και για την θεραπεία της δωδεκάχρονης κόρης, του μικρού ασθενούς. Η πίστη και η επιμονή της μεσόκοπης αιμορροούσης, την οποία επιβραβεύει και ο Κύριος («Θάρσει, θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε», ο.π. 49) ζωοποιεί την δωδεκαετή ετοιμοθάνατη ασθενή.

Να γιατί ούτε η αιμορροούσα ούτε η δωδεκάχρονη κόρη αναφέρονται με το όνομά των, διότι είναι αντιπροσωπευτικοί τύποι μιάς ολόκληρης παθούσας κοινωνίας. Όσο για τον αρχισυνάγωγο που αναφέρεται με το όνομά του, αυτό γίνεται για να αντιπαρατεθή η ονομαστή πίστη των εθνικών Ρωμαίων στην ακατανόμαστη και μάλιστα υποκριτική στάση των ιδόντων αλλά μη πιστευσάντων Εβραίων.

Βεβαίως την ισχυρή αυτήν πίστη την διαθέτουν ολίγοι, κατά την ανωτέρω αφήγηση, οι παθόντες γονείς της ετοιμοθάνατης κόρης, οι στενοί μαθητές του Κυρίου, Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης, που εισέρχονται μαζί Του στην οικία, και ελάχιστοι από τους γύρω, όπως η επίσης παθούσα, αιμορροούσα γυναίκα. Ο πόνος, βλέπετε, μαλακώνει τον άνθρωπο. Οι πολλοί, πάντως, «κατεγέλων αυτού, ειδότες ότι απέθανεν (η κόρη)» (ο.π. 53). Αδυνατούν, με την αυστηρή λογική των και τις πορρωμένες καρδιές των, να δεχθούν ότι ο υιός του τέκτονος Ιωσήφ και της άσημης Μαρίας, ο Ιησούς, είναι δυνατόν να αναστήση μια ήδη νεκρή, κι ας έχουν δη, με τα μάτια των, πολλά άλλα θαύματα!

Ασφαλώς ο Κύριος επαινεί και ενθαρρύνει την ολίγη, ως κόκκο σινάπεως, πίστη των ολίγων, η οποία έχει την δύναμη «και όρη μεθιστάνει» (Α' Κορ., ιγ' 2-3). Γι' αυτό τόσο στην αιμορροούσα κόρη λέγει «θάρσει θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ

σε» (ο.π.), όσο και στον ολιγοπιστούντα προφανώς πατέρα, που προσπαθούν να τον πείσουν να μην ενοχλή πλέον τον διδάσκαλο, διότι στο μεταξύ «η θυγάτηρ (του) τέθνηκεν», ο Κύριος λέγει: «μη φοβού· μόνον πίστευε και σωθήσεται.» (ο.π. 50).

Αυτή η ολίγη πίστη έχει την δύναμη να κάνη το μεγάλο θαύμα· διότι και αυτό το θαύμα δεν το έκανε ο Κύριος μόνος Του, το έκανε η πίστη και μάλιστα των μεγάλων ασθενών, της ευρύτερης κοινωνίας, που ήταν η προϋπόθεση για την θεραπεία και των μικρότερων ασθενών, της στενώτερης οικογένειας.

Εμείς, σήμερα, οι επίσης μεγάλοι ασθενείς, θα λάβωμε, άραγε, το μήνυμα; Θα ταπεινωθούμε, για να αγγίξωμε τον Κύριο, όπως άλλοτε η αιμορροούσα, και θα καταδεχτούμε να ομολογήσωμε με θάρρος, ενώπιον όλων, την θεραπεία μας; Εάν ναί, τότε από την δική μας ορθόδοξη πίστη, ζωή και πολιτεία θα διδαχθούν και τα παιδιά μας, ώστε να πάψουν και κείνα να ολισθαίνουν εξ αιτίας των δικών μας αμαρτιών και να εύρουν επί τέλους την θεραπεία των κοντά στον μόνον Σωτήρα Χριστό.

Ας κάνωμε εμείς την αρχή του αγώνα, για χάρη και των παιδιών μας, και τότε ο Κύριος θα έλθη, όπως πάντοτε, αρωγός στην προσπάθεια όλων μας για σωτηρία. Γένοιτο!

<https://bit.ly/3fM14s9>